

Gevonden worden!

Liturgiesuggesties:

Schriftberijming 31: 1 en 2

Psalm 107: 1 en 2

Psalm 119: 59

Lucas 15: 11-24

Psalm 51: 1 OB

Na verkondiging: Psalm 51: 5 OB of Psalm 32: 3 en 4

2^e deel avondmaalsformulier

Schriftberijming 40: 1

na rondelen brood: Schriftberijming 40: 4

na rondelen wijn: Schriftberijming 40: 5

Psalm 103: 3 en 4

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Laat ik vanmorgen maar gelijk u mogen overvallen met een vraag:

Waar maakt u zich meer druk om: om uw verloren-zijn, of om uw gevonden worden?

Want daar gaat het uiteindelijk om, in de gelijkenis van de Vader.

Het gaat om het-gevonden-worden van verloren zonen en ... van verloren dochters.

Maar voordat je door krijgt dat je verloren-was, moet je eerst gevonden-zijn.

Neem nou die jongen uit de gelijkenis.

Dacht u nou werkelijk dat hij - toen hij het huis van de Vader verliet - door had, dat hij zijn ondergang tegemoet ging?

Nee, natuurlijk niet.

Hij dacht immers vrij te zijn, het leven juist tegemoet te gaan!

Hij realiseert zich pas, wat hij allemaal heeft achter gelaten op het moment dat hij zijn leven overziet bij de varkens.

En dan is het te laat ... Of niet?

Nee, de liefde van zijn Vader laat hem niet los.

Hij wordt gevonden op de puinhopen van z'n bestaan door de ogen van zijn Vader.

Dan komt hij tot bezinning, tot bekering - laat zijn oude leven achter zich en keert terug. Naar het vaderhuis ... waar zijn Vader hem al tegemoet komt.

Je moet eerst gevonden-worden, voordat je doorkrijgt dat je verloren-was.

Om het met andere woorden te zeggen:

Een zondaar bekeert niet zichzelf, hij wordt bekeerd!

Dat realiseer je je pas achteraf.

Dat er iemand is, die verloren zonen en dochters zoekt.

Die met ontferming bewogen is en ... die alles in het werk stelt om zijn kinderen te vinden.

Met ontferming bewogen.

*

Kijk, zo wil de Here Jezus zeggen: Zo als die vader uit de gelijkenis, zo staat Gód de Vader op de uitkijk.

Hij kijkt of zijn verloren zonen en dochters nog niet tot zichzelf gekomen zijn.

Tot inkeer, tot bekering.

Want ... ze moeten terug.

Terug naar Vader. Terug naar zijn Vaderliefde.

Met open armen staat Hij al op ons te wachten, op u en op u, op jou en op mij.

Of we er nog geen werk van maken om naar het vaderhuis terug te keren.

Ondanks alles wat er in ons leven gebeurt kan zijn.

Hoe zwaar de last van de zonde ook op ons drukt.

Terug!

De jongste zoon ... hij gaat!

Hij is tot zichzelf gekomen, tot bekering.

Dat is: inkeer tot jezelf, heen keer tot God de Vader, en afkeer van je zonden.

Op de mestvaalt van zijn bestaan gaan de ogen van die jongste zoon open en ziet hij wat een puinhoop z'n leven is.

In feite is hij dood, ten dode opgeschreven.

Maar door de liefde van de vader ... weer tot leven gewekt.

Het oude leven laat hij achter, het nieuwe leven gaat hij tegemoet.

En daar zie je hem gaan, op weg, naar het vaderhuis.

*

"En toen hij nog ver af was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen.

En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kustte hem."

Broeders en zusters, jongens en meisjes, wat een ontvangst.

Met open armen wordt hij door zijn vader ontvangen.

En dan ... dan worden er woorden gesproken.

Woorden van schuldbelijdenis.

Dan belijdt de zoon zijn zonden voor zijn vader en voor God: "Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten."

Verder komt hij niet.

Zijn vader onderbreekt hem.

De jongen had nog meer willen zeggen.

De vader staat zijn zoon toe ... te zeggen wat er gezegd moet worden:

Schuldbelijdenis.

Daar kun je bij je vader niet omheen.

Dat wil de vader ook niet tegenhouden.

Niets en niemand kan doen alsof er niets gebeurd is.

Wat gebeurd ís, mag niet verzwegen worden.

Maar dat laatste, ... dat wat de zoon nog meer wilde zeggen: "Stel mij gelijk met een uwer dagloners ...", dát laat de vader hem niet zeggen.

De vader bespaart hem die vernedering.

Hij verwijt hem niet, dat hij zijn vader is ... hij bewijst het.

En daarom geeft hij aan zijn slaven het bevel om alles te doen wat nodig is ... om zijn zoon als zóón weer te erkennen.

"Brenkt vlug het beste kled hier en trekt het hem aan ..."

Hij zal niet veel meer om het lijf hebben gehad.
Menig kunstenaar heeft deze terugkerende zoon dan ook getekend of geschilderd in wat lommen.
Als symbool van zijn ontredderd leven.
Nu krijgt hij van de Vader een kleed.
Het beste kleed. Het eerste kleed - staat er eigenlijk.
Het zou kunnen zijn dat de jongste zoon het pronkgewaad van zijn oudste broer, de eerstgeborene krijgt.
Hij krijgt in ieder geval iets ... waar hij geen recht op heeft, waar hij geen aanspraak op kan maken.
Hij krijgt het ... zonder er zelf iets voor te doen, zonder enige verdienste.
Dat is wat je dan noemt: Genade!
Dat je iets krijgt ... waar je helemaal geen recht op hebt.

Dat beste kleed moet zijn vroegere leven bedekken.
Het beste kleed: het is het teken, dat zijn leven ... gered is.
Dat de zwarte bladzijden van zijn verleden zijn omgeslagen.
Hij is weer aangenomen als zoon: Uit genade.
Hij wordt in ere hersteld.
Hij was dood, hij was verloren.
Maar de Vader heeft hem gevonden.
Hij heeft hem vergeving geschonken: Zonder voorwaarden, onvoorwaardelijk.
Als teken daarvan: Het beste kleed.

"En doe hem een ring aan zijn hand ..."
De ring hoort bij hen huis, het geslacht, bij de familie.
Het is een zegelring.
Het teken van verantwoordelijkheid en macht.
In die ring was het teken van het huis gegraveerd.
Een zakelijke overeenkomst - toendertijd op klei geschreven - werd ondertekend door een afdruk van de familiering.
De jongste zoon ontvangt deze ring.
De volmacht om in zaken - namens zijn vader - te handelen.
Je zou haast zeggen: Deze zoon draagt - van nu af aan - de verantwoordelijkheid voor het bedrijf.
Hij is weer een volwaardig lid van de familie.
Een zoon, in alle rechten hersteld.
Het laat zien, broeders en zusters, jongens en meisjes, hóe ver de vergeving van déze vader reikt.

"En schoenen aan zijn voeten ..."
Ook dat is een teken van zijn nieuw verkregen zoonschap.
Slaven brengen sandalen aan.
Zij liepen doorgaans op blote voeten.
Als een vrij man zal de jongste zoon mogen rondgaan in het leven.
Overal waar deze zoon de afdruk van zijn sandalen achterlaat, zal hij gezien worden als de mede-eigenaar van het familie-bedrijf.
En dat, terwijl hij zijn erfdeel er heeft doorgebracht.
Al zijn rechten heeft verspeeld. En hoe ...

Toch wordt hij door zijn vader in volle rechten hersteld.
Hoe royaal, hoe koninklijk is, broeders en zusters, jongens en meisjes, deze Vader!
Hij vergeeft niet alleen, hij herstelt ook datgene, wat zijn zoon had kapot gemaakt.

Het kleed, de ring en zijn sandalen zijn de tekenen van het herkregeen zoonschap.
En er gebeurt nog meer.

Het gemeste kalf wordt geslacht en ... er wordt feest gevierd!

Het feest van de vergeving en van de verzoening.

Het feest van herstelde verhoudingen.

Het feest van de gemeenschap van Vader en zijn kinderen.

Er was een breuk.

Maar liefde heeft die breuk geheeld.

Als gezin zit men aan tafel ... in het huis van de Vader.

En men eet en drinkt weer met elkaar.

*

Zo zou het, broeders en zusters, jongens en meisjes, bij ons vanmorgen ook moeten zijn.

We worden genodigd tot de maaltijd van de Vader.

Het Heilig Avondmaal is toch het feest van de vergeving, van verzoening, van herstel en van gemeenschap?

* Vergeving van onze zonden door het bloed van Gods eigen Zoon.

* Verzoening van onze schuld, die we op ons geladen hebben, toen we vrij wilden zijn - zonder de Vader.

* Herstel van de verbroken verhouding met God op het kruis van Golgotha.

* Gemeenschap met God Drieenig en ... met elkaar.

Zo zou het moeten zijn. Want wij zijn als die jongste zoon: Dood ... en weer levend geworden, verloren ... en weer gevonden.

Door de liefde van God de Vader in zijn Zoon Jezus Christus.

Zo was het met de tollenaars en zondaars vergaan.

Jezus had naar hen staan uitkijken.

En toen ze vuil en besmeurd door hun zonden bij Hem kwamen, was Hij hen om de hals gevallen.

En toen ze hun schuld beleden, werd het feest - ook in de hemel - om zondaars die zich bekeerden.

God en de engelen zijn blij als iemand tot zichzelf komt en wakker wordt uit zijn verdooving.

Er is - las ik - een ontroerend gezegde bekend uit de oude kerk.

Een kerk die vele van haar leden als martelaar heeft moeten zien sterven. In die oude kerk noemde men de sterfdag van een martelaar ... zijn geboortedag.

De thuiskomst van de jongste zoon uit de gelijkenis is zijn sterfdag én zijn geboortedag.

Immers, hij had geleefd in een land ... ver weg.

Het land van de schaduwen van de dood.

Hij was er weggekijnd ... vergeten en verloren.

Nu is hij weer thuis:

De oude mens heeft hij afgelegd - kijk maar naar zijn kleren, zijn ring en z'n sandalen. Hij stierf toen hij thuiskwam ... op het moment dat zijn vader ... liefdevol zijn armen om hem heen sloeg en hem kuste. Op dat moment begint deze gevonden zoon een nieuw leven. Het is zijn geboortedag.

Als wij, broeders en zusters, jongens en meisjes, vanmorgen het Heilig Avondmaal vieren, vieren wij ons sterven.

Want we zijn - zegt de apostel Paulus, met en in Christus gestorven.

Maar evenals de thuisgekomen zoon, vieren we ook onze geboortedag.

Een nieuw leven ligt voor ons. Het Heilig avondmaal is daarom de belofte van de komende feestmaaltijd in het Koninkrijk van God dat komt.

We mogen er nu al iets van smaken en proeven.

Als nieuw-geborenen, als weder-geboren zonen en dochters mogen wij het vieren.

We waren immers dood ... maar - in Christus - mogen wij leven.

Zullen we dan maar aan die feestmaaltijd aanschikken?

We worden vandaag uitgenodigd door de vader.

Een feestmaaltijd voor ... gevonden zondaren.

Voor u, voor mij.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Stadskanaal 21 juni 1987

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !